

[Tove Lindbo Larsen]

har jeg talt for større åbenhed om menighedsrådenes arbejde. Jeg har anbefalet, at man talte ud ad vinduet i stedet for at tage en drøftelse bag fire vægge.

Jeg må erkende, at det ikke har virket alle steder. Stemmeprocenten ved sidste menighedsrådsvalg siger lidt af det samme.

Derfor mener jeg, at det er rigtigt at lovgive, således at der bliver mere åbenhed om menighedsrådenes arbejde. Åbne møder, offentliggørelse af sagsfortegnelsen – det vil jeg nu oversætte til offentliggørelse af dagsordenen – og offentligt beslutningsreferat med oplysning om eventuel stemmeafgivelse vil være medvirkende til, at vi får større åbenhed og forhåbentlig skaber større interesse for arbejdet i befolkningen.

I stedet for at være utilfreds synes jeg man skulle skønne på, at endnu flere får lejlighed til at følge forvaltningen af de kirkelige midler og de store kulturværdier og planerne for arbejdet i lokalsamfundet.

Jeg vil godt sige et par ord om sammensætningen af menighedsrådene. For mig har der ikke været nogen tvivl om, at præsterne skal være medlemmer af menighedsrådet. Vi kan næppe være uenige om, at de kender deres sogn og skal stille deres ekspertise til rådighed for hele menighedsrådet. Derimod har diskussionen gået på, om præsterne skulle have stemmeret, og dér kan der jo siges både for og imod. I princippet mener jeg, at der for præster kunne gælde samme regler som for ikkevalgte medlemmer af menighedsrådene med hensyn til forslags- og taleret; det har imidlertid generet mange og er kaldt alt lige fra diskriminering til ansvarsforflygtigelse.

Regeringen har valgt at fastholde præstens stemmeret med undtagelse af ændring af liturgien ifølge § 38, opførelse og nedbrydning af kirker, stillingtagen til sognedeling m.v. Fremgangsmåden med at fratage præsten stemmeret i disse sager frem for at erklære vedkommende inhabil mener jeg er rigtig. Der er brug for både råd og vejledning i langt de fleste af den slags sager, og det kan man ikke få, hvis præsten erklæres inhabil.

Jeg synes, det er vigtigt, at en medarbejder kan deltage i menighedsrådsarbejdet, men vedkommende har ikke stemmeret. Det kunne som tidligere nævnt også gælde for præsten, således at stemmeretten alene lå hos de folke-

valgte, men på grund af de mange delte meninger tilsluttede vi os ministerens – må jeg sige – midterlinje. Jeg havde gerne set, at det var obligatorisk, at medarbejderne deltog i menighedsrådet, men også dér har man fundet frem til midterlinjen, så medarbejderen *kan* deltage i menighedsrådet.

Jeg mener, at den detaljeringsgrad, som ministeren har valgt, er en forbedring, så loven bliver mere overskuelig og faktisk kan virke som en slags opslagsbog i menighedsrådsarbejdet; jeg tror, man bliver glad for det i det praktiske arbejde.

Loven træder i kraft den 1. januar 1995, dog træder de paragraffer, der vedrører en valgperiodes start, først i kraft ved næste menighedsrådsvalg, hvilket jo er meget naturligt.

Der skal også under dette punkt på dagsordenen behandles lovforslag nr. L 141, altså lov om valg til menighedsrådet, og det vil jeg da også godt sige et par ord om, selv om lovforslaget ikke fylder helt så meget som det foregående.

Hovedindholdet er, at orienteringsmødet forud for menighedsrådsvalget bliver obligatorisk. Mange menighedsråd afholder allerede disse møder, men jeg synes, at det er godt at få alle med, sådan at det bliver en naturlig ting – hvad jeg i øvrigt finder det er – at menighedsrådet indkalder til disse møder forud for valget, orienterer om, hvad der er sket i den periode, der er gået, og hvad planerne er for fremtiden; det er helt i demokratiets ånd, at man afholder et sådant møde.

De tekniske ændringer i lovforslaget er vi enige i, og Socialdemokratiet kan medvirke til begge forslags gennemførelse.

Vi glæder os til en debat i udvalget om de mange meninger, der kan være, måske særlig om det første lovforslag. Det er altid godt, at meninger brydes og man kan enes om at få en lov gennemført, og jeg håber, den bliver, som det her ser ud til.

Eva Møller (KF):

Efter en nøjere granskning af min hukommelse er jeg nået frem til den konklusion, at det vist vil være rigtigt i dag at sige velkommen til kirkeministeren. Jeg mener, at dette er det første lovforslag, vi har fra den nuværende kirkeministers hånd, og skulle jeg være galt underrettet, beklager jeg naturligvis meget.